

[Jørgen Jørgensen.]

miske og sociale, maa Nordens Lande kunne staa som en Enhed, og saa nøje forbundet vore Folk er i Kulturliv, i politiske og folkelige Idealer, maa det være en Selvfølge, at vi ogsaa i Udenrigspolitik søger at finde Vej frem til et fælles Staasted. En saadan nordisk fælles Politik er ikke vendt mod andre Nationer. Den har alene til Formaal at betrygge vor Frihed og Selvstændighed og styrke Mulighederne for en fredelig Udvikling i Europa. En fælles nordisk Politik er ikke Udtryk for, at de nordiske Lande vil isolere sig fra den øvrige Verden. Vi ønsker paa ethvert Omraade at medvirke til, at et tillidsfuldt Samarbejde kan komme i Stand Nationerne imellem: Sverige, Norge og Danmark staa alle tilsluttet De Forenede Nationer, og vi vil vedstaa vort Ansvar og vor Solidaritet med de frie Demokratier i Verden, hvis Friheden og Menneskerettighederne kommer i Fare.

Med Hensyn til Sydslesvig er det min Opfattelse, at Regeringen ved enhver Lejlighed over for Besættelsesmagterne har støttet de Krav, der er fremført fra ansvarlige danske Kredse i Sydslesvig, naar disse Krav var holdt inden for Rammen af den Politik, som var fastlagt som Danmarks Politik. Sidst har Regeringen for faa Uger siden paa ny henvendt sig til den engelske Regering og fremhævet, hvor magtpaaliggende det var for Danmark, at der blev sikret Sydslesvigsk Forening og den dansksindede Befolkning dernede fuld Ligestilling med andre tyske Statsborgere og Adgang til frit at fortsætte deres kulturelle, nationale Arbejde, og der er dog en Del, der tyder paa, at disse Henvendelser fra Regeringens Side har baaret Frugt. De politiske Partier, der er repræsenteret i Det udenrigspolitiske Nævn, er blevet holdt underrettet om, hvad Regeringen i saa Henseende har foretaget sig, og jeg er derfor noget overrasket ved at høre den bombastiske Maade, hvorpaa Sagen er rejst fra Venstres, konservativ og Retsforbundets Side. Det ser nærmest ud til at være en politisk Aktion fra de tre Partier, og det undrer mig navnlig, at Retsforbundet deltager i et saadant politisk Foretagende. Dette Forsøg paa her i Landet paa ny at rejse Strid om Sydslesvig gavner ikke Danskhedens Sag dernede. I stadig højere Grad staaer det Ledelsen af det danske Arbejde i Sydslesvig klart, hvor livsvigtigt for det danske Arbejde dernede det er, at det danske Folk staaer samlet bag de Krav, der fremføres, og det er en daarlig Tjeneste at gøre vore Landsmænd dernede, naar man nu igen forsøger at saa Splid herhjemme om

Spørgsmaalet. Jeg er naturligvis enig i, at Danmark aldrig maa blive træt af at fremføre over for Besættelsesmagterne, hvor afgørende Betydning vi tillægger det, at Flygtningetrykket i Sydslesvig lettes, og at den administrative Deling gennemføres, men denne Regering har lige saa lidt som den tidligere Regering nogen Mulighed for at tvinge sine Krav igennem.

Det vigtigste og mest afgørende for Danskheden i Sydslesvig er, at der ikke lægges Hindringer i Vejen for det folkelige, nationale Arbejde, der er i Gang dernede. Det er gennem dette Arbejde, Sydslesvigs Danske skal samle Styrke til at føre deres Krav frem. Det er min Opfattelse, at det, som foregaar i Sydslesvig i disse Aar, er ikke blot en Overfladestemming. Der er i betydelig større Kredse end hidtil kommet en bevidst national Forstaaelse til Udtryk, og der er skabt en Uro og Bevægelse i Befolkningens Sind, som er den første Betingelse for en national Omsindelse. Under dette nationale Røre har der vist sig stor og levende Interesse for at komme i Forbindelse med dansk Kulturliv. Vi værdsætter dette, og vi siger af et oprigtigt Hjerte, at enhver ærlig Bekendelse til Danskheden dernede varmer vort Sind og vil blive mødt med Forstaaelse af det danske Folk. Men alt er endnu uafklaret og usikkert. Hvad der kan komme ud af denne nationale Vækkelse, kan først senere Tider afgøre. Een Ting er imidlertid klar, at hvad der end sker med Sydslesvig i den kommende Tid, har Danmark og det danske Folk en Livsinteresse i, at den spirende og gryende Danskhed, som nu viser sig dernede, faar Livsmuligheder, faar Betingelser for at gro videre og fæstne sig i Folkesindet. Men en saadan Udvikling maa foregaa i Ro, hvis der skal komme noget godt ud af den. Skal vi da gøre vor Stilling nøgternt op, maa vi erkende, at alt tyder paa, at Arbejdet i Sydslesvig maa tilrettelægges paa lang Sigt. Hvad der end sker med Sydslesvig, er det givet, at det afgørende bliver, om det folkelige nationale Arbejde kan fortsætte. Det er dette, der bliver bestemmende for Sydslesvigs Fremtid, og det er først og fremmest her, Sydslesvig har Brug for vor Støtte. Jeg er enig med Regeringen i den Stilling, Regeringen har taget med Hensyn til, om Danmark skulde anmode om at blive repræsenteret ved Forhandlingerne i London. Men dog ikke mange kan se, at heller ikke den vesteuropæiske Situation giver Danmark nogen som helst Baggrund for at fravige den Linie, som det hidtil har fulgt i sin Sydslesvigpolitik. Jeg finder, som allerede